

M.

et
a-
y-
é-
a-
bb
an
e-
e-
n-
á-
es
se
a

KIS HÍR

HANNESZ ÉLET-HALÁL KÖZÖTT LEBEGETT. (Lásd a 19. lapon.)

o-
la
ól
m
3.

pület.

XLVII. kötet, 2. szám. Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1894. július 8-án.

KIS MÁTYÁS.

Rajzok

Hollós Mátyás dicsőséges királyunk
gyermek-korából.

Irta DONÁSZY FERENCZ.

— Számos képpel. —
(Folytatás.)

II.

Nagy vendég a háznál. — Később megérkezik Miska bácsi. — Látogatás az istállóban. —
Játékok.

Meg volt esinálva, amit dolgozott
Mert hogy mindent helyén, nyelén fogott.

MÁTYÁS kirohanására alapította gonosz boszu tervét az alattomos Villibáld. Nagy zajjal jelt adott a futásra és seregét a várnak déli oldalán tátongó szakadék felé vezette, melynek fenekén a szilaj Zalasd-patak rohan habzó, örvénylő csattogással.

A szakadék szélén, mintha véletlenségből tenné, erősen meglökte a kis Hanneszt, ki suly-egyent vesztve, rémületes sikoltással zuhant a szakadék fenekére.

A fiúk nagy része fejevesztett rémülettel szaladt a szerencsétlenség színhelyéről és velük együtt futott — meggondolatlanul elkövetett gonosz tettétől elirtózva — Villibáld is.

Csak Mátyás nem vesztette el lélek-jelentését. Dobogó szívvel hajolt le a szakadékba, és mikor a zugás-csattogás közül kihallotta Hannesznek gyöngye jajgatását, elszántan ugrott fel.

— Szaladj be Józsi, amint csak bir a lábaddal, a várba, segítségért. Hanneszt a ruhájánál fogva akadt meg egy szikla-csücskön... de minden perczen elszakadhat. Kis pajtásunkat nem hagyom elveszni! kiáltá lángholó orczával és gyorsan ereszkedett a mélységbe.

Egyik kiálló szikla-darabról a másikra kapaszkodva bocsátkozott alá a mélység szakadékos oldalán. A mohával benőtt sziklák sikosak voltak a szállongó vizpá-

ráktól, és a
hetetlenül h

Ahol lába
talált, ott k
szívós szála
a legkisebb
végre nemes
és baj nélk
melynek csü
között lebeg

Lábait jó
karjaival föl
széles ingujj
a vért, amive

— Mátyás
már meg va
hangon Ham
kapaszkodott

— Azt es
nyára megse
aggodalmasa
san inogni és
Mig a várból
várhatunk; d
kám, csak ka
kamba.

— De elbi

— Hiszen

mint a kis cz
hogy bizalmat
ban össze bo
már meg vo
ingott, alattu
ásított mind
paszkodj belé
egyszerre Mát
gyakorlatoktól
kapá a feje f
egy lóditással
elhagyott szikl

ráktól, és a legkisebb elsiklásnak is menthetetlenül halál lett volna a vége.

Ahol lábainak szilárd támasztékot nem talált, ott kezeivel a bokrok és fűcsomók szivós szálaiba kapaszkodva, kereste meg a legkisebb párkányt és mélyedést, míg végre nemes, bátor tettét siker koronázta és baj nélkül jutott el arra a sziklára, melynek csücskén a kis Hannesz élet-halál között lebegett. (Lásd a képet a czimlapon.)

Lábait jól megvetve, lehajolt és erős karjaival fölemelte az eszméletlen fiúcskát, széles ingujjával letörölgetve annak arczáról a vért, amivel csakhamar magához térítette.

— Mátyás urfi, Mátyás urfi!... most már meg vagyok mentve, ujongá gyöngé hangon Hannesz és kis karjaival hálásan kapaszkodott Mátyásnak izmos nyakába.

— Azt csak a jó Isten tudja, ki bizonyára megsegít bennünket, felelé Mátyás aggodalmasan, mert a szikla-darabot lassan inogni és ereszkedni érezte maga alatt. Míg a várból segítség érkezik, addig nem várhatunk; de azért ne félj, kis Hanneskám, csak kapaszkodjál jó erősen a nyakamba.

— De elbirsz-e?

— Hiszen olyan kicsiny és könnyű vagy, mint a kis czinege, nevetett vigan Mátyás, hogy bizalmat öntsön Hanneszba; de magában össze borzadt, mert a szikla-darab már meg volt vásva és veszedelmesen ingott, alattuk pedig a borzalmas mélység ásitott mindent elnyelő torkával... Kapaszkodj belém minden erőddel, kiáltá egyszerre Mátyás, azután a vivás- és testgyakorlatoktól megacézlosodott karjaival átkapá a feje fölött lévő sziklás ereszt és egy lóditással fölvetette rá magát... az elhagyott szikla-párkány pedig mennydörgő

ropogással szakadt alá a mélységbe. Ha csak egy perczet késnek... mindketten veszve vannak.

Egy fagyal-bokor hajlós és erős ágainak segítségével széles szikla-párkányra jutottak, honnan kevés pihenés után, nagy küzdéssel és fáradtsággal, de végre is szerencsésen elérték a szakadék szélét.

Ugyan-ebben a pillanatban értek oda létrákkal és kötelekkel a várbeli csatlósok, a város felől pedig a kis Hannesz édes anyja rohant kétségbe esett jajgatással elő, kinek a rémült fiúk megvitték a szerencsétlenség hírét.

De midőn egyetlen örömét, fiacskáját mentve látta, kimondhatatlan hálával rogyott térdre és zokogva köszönte, áldotta Mátyást önfeláldozó nemes szívéért.

A vajda-hunyadi várban szintén nagy riadalmat okozott a bal-eset hire. Mátyás édes anyja, Szilágyi Erzsébet, aggódva sietett elébe a hosszú oszlopos folyosón és örömkönyvek közt hosszan keblére zárva, gyengéd szavakkal korholá merészségéért:

— Mennyi aggodalmat álltam ki éretted!...

— Bocsásson meg, drága jó asszony anyám ez aggodalmakért, de ha látta volna azt az örömet és boldogságot, midőn szegény asszony a fiát mentve látta... válaszóla gyorsan Mátyás és hódoló szeretettel csókolta meg anyja kezét.

— Ez egyszer megbocsátok, fiam, de jövőre ne tedd kockára ily merészen életedet, válaszóla Hunyadiné, miközben szobájába vezeté fiát és lesimitotta vállaira omló, össze kuszált fürteit, egy apród pedig elő hozta diszes ünneplő ruháját.

Mátyás kérdőleg nézett édes anyjára, ki jelentősen mosolygott.

— Nagy nevű jeles vendégünk van, kinek csodás tetteiről sokat beszél a hír szava: a szent életű *Kapisztrán János!*

Mátyásnak nagyot dobant a szive és szinte elhalványult örömeiben. Itt van tehát, várunknak födele alatt, a szent férfiú, ki jobbában magasra emelt kereszttel, ajkain pedig buzdító, lelkesítő igékkel vezeti a csaták tüzeben-viharában a magyar seregeket győzelemre!... Élete szent, tettei csodások és lángoló szavaira városok, országok népei kelnek föl és hömpölyögnek mindent összezúzós szikla-omlásként a török ellen. Amely sereg élén az ő szava harsog, ott biztos a győzelem. És ezt a szent embert, kiről ébren, álmaiban annyi nemeset, magasztosat gondolt, kinek látásáért annyira sovárgott, most színről színre fogja látni...

Remegve toltá oda kezét anyja kezébe s megindultak a boltozott folyosókon a nagy lovag-terem felé.

A színes üvegű, izezett ablakokon át a napsugár szívárvány-fényben rezgett a padlat márvány-lapjain, a termet kétfelé választó páros oszlop-sorokon pedig győzedelmes csaták diadal-jelei, a törököktől elfoglalt zászlók, s drága fegyver-csoportok ragyogtak.

A himzett terítőjü, faragott nagy asztal körül négyen ültek magas hátú karszékekben. Az ősz hadvezér: *Hunyady János*, jobbán *Kapisztrán János*, *László* bátyja mellett pedig szeretett nevelője, tudós *Vitéz János*, a várkaplán.

Mátyást perczekre némává tette a bámulat és elfogódás. Nagy-remegve kezét csókolta az agg férfiúnak, ki kopottas szerzetesi csuhájában szerényen ült az öblös karszékben. Azután oly alázatosan és okosan felelt ennek kérdéseire, hogy Kapisztrán látható kedvteléssel veregette meg Mátyásnak piruló

orcáját. Midőn pedig tanulmányairól kérdezé, Mátyás szorongó érzete mintegy varázs-ütésre eltűnt, és felbuzduló lelkesedés tölté meg egész valóját arra a gondolatra, hogy e szent ember előtt tüntetheti ki magát.

Lelkes tüzzel szavalta a remek-írókat, lángoló hévvel felelt az ő legkedvesebb tanulmányaiából: a hadi tudományokból és a történelemből, a Szentírásból pedig hibátlanul idézte a kért helyeket.

Kapisztrán János örömtől csillogó szemekkel hallgatta, s midőn végezetül nevelője lekasztá csinos ébenfa-kobzát és Mátyás hősi érzéstől áthatott hangon vitézi énekeket és csata-dalokat zengedezett, fölállt helyéről és keblére ölelve, homlokon csókolá a kis Hunyadyt.

Mátyás öröme és elragadtatása nem ismert határt, és midőn nevelője kíséretében elhagyá a termet, Kapisztrán Hunyady Jánoshoz fordult, és ihletett hangon eme jóslatos szavakat mondá:

— Vezérem, a te fiad nagy és dicső tettek-re van hivatva!

És e naptól kezdve, míg csak a vár vendége volt, megkülönböztetett szeretettel bánt vele, sétáin mindig jobbra felől ereszté a fiatal gyermeket, mint akire jövőben nagy és magasztos hivatás néz.

Mátyást soha sem kellett a tanulásra buzdítani, mert annyira kedvelte a tudományokat, hogy alig várta a tanórák kezdetét, és gyakran zugolódott a miatt, hogy az órák oly gyorsan repülnek. Ha egyszer kedves könyvei közé vehette magát, míg a feladott leczkét hibátlanul meg nem tanulta, addig bármivel kecsgették is, nem mozdult — és legjobban a komoly, elmélkedő tudományokat szerette, ami az ő korai

érettségére tanúságot.

Hogy s...
nia, legjo...
János ma...
tudósa vo...
követelt.

A tanu...
a vár le...
A könyve...
tanuló as...
magas pár...
dött, mely...
föld-abrosz...
Mátyás ké...

Arca a...
golt még...
tanuláshoz...

— Vár...
Vitéz Ján...
napjaid ké...
öröm mel...
vegyít az...

Mátyás...
— Élete...
meggondol...
delemben...
merészség...
még sem...

Mátyás...
Én csá...
drága tan...
tozó tiszt...
hiszen ke...
mondásra...
oltalmazza...
megsegíti...

Főtiszte...
erre egy...

érettségéről és gondolkozó elméjéről tesz tanúságot.

Hogy sokat, nagyon sokat kellett tanulnia, legjobban bizonyítja az, hogy Vitéz János maga is korának egyik legjelesebb tudósa volt, tehát tanítványától is sokat követelt.

A tanuló-szoba ablakai a déli oldalra, a vár legcsendesebb részére szolgáltak. A könyvekkel rakott polczok mellett állt tanuló asztal és író-pulpitus, melynek magas párkányán nagy földteke gömbölyödött, melyet pontos földrajzi ismerettel egy föld-abroszszal és ég-mappával együtt maga Mátyás készített.

Arcza az örömtől és lelkesültségtől lángolt még, midőn felütötte könyvét, hogy a tanuláshoz fogjon.

— Várj egy kissé, Mátyás, szakítá félbe Vitéz János. Tudom, hogy e napot örömnappjaid közé számitod; ámde a sors az öröm mellé rendesen egy kis ürmöt is vegyít az élet kelyhébe. . . .

Mátyás kérdőleg nézett nevelőjére.

— Életedet könnyelműen kockára tetted, meggondolatlanul rohantál a halálos veszedelembé. Igaz ugyan, hogy a bátorság és merészség e legszebb férfi-erény, fiam, ide még sem helyesen cselekedtél.

Mátyás arcza lángba borult.

Én csak kötelelességemet teljesíttem, drága tanító-mesterem, felelé Mátyás tartozó tisztel, de egyuttal bátran is — hiszen kegyelmed oktatott erre az arany mondásra: »Az az igazi erős, ki a gyengét oltalmazza, és felebarátját vészben, bajban megsegíti.«

Főtisztelendő Vitéz János káplán uram erre egy szót sem tudott szólni, hanem

csak szeretettel vegyes büszkeséggel nézett tanítványa hevülő arczába.

A tanórák végén Mátyás fölkeresé édesanyját és megkérte, küldjön az úri konyháról a kis beteg Hannesz részére jó ételt, orvosságos kamarájából pedig tépést s orvosságot, amita nemes szivü Szilágyi Erzsébet nagy örömmel azonnal teljesített is.

E közben Kapisztrán János elutazott Vajda-Hunyadról, hogy lángolón búzító szavával harcra hívja az egész ország lakosságát a török ellen, aki roppant hadi készülletekkel közelgett hazánk végvára és kulcsa: Nándorfejérvár felé.

(Folytatása következik.)

AZ EMILKE HAJÓCSKÁJA.

BÜSZKE meglepéssel nézett Emilke az ő szép hajócskájára, amint a Duna lejtős partján rábocsátotta a vízre.

— Gyönyörűen uszik! Józsi bácsi hajója sem különb. Nem az, egy csöppecskével sem. Az enyémem is van vitorla . . . aztán én az enyémet haza is vihetem, nem köll künn hagyni éjszakára.

Elkisérte Emilkét a kis Ninuska is, aki váltig szeretett volna szintén játszani a hajócskával. Emilke azonban dehogy is engedte volna!

— Nem lehet. Én vagyok a hajós-kapitány és most messze, messze elhajózok, egészen

Bezdánra, aztán Bajára, meg aztán Orsovába. Pompás lesz!

— Igen, de sokkal kellemesebb volna, ha kettesben utaznánk . . . én is huzogatnám a hajócskát . . .

— Hja, hugócskám, csak hogy ingyen nem lehet ám utazni. A hajón fizetni kell. Ha megfizeted, akkor nem bánom.

— Hát mennyi járna érte?

— Hát . . . hát . . . legalább is száz forint.

— Az sok . . . annyi apró pénz nincs nálam.

— No, akkor hát fele oszonnád . . . látam, jó cseresznyét kapunk.

Ninuska nagyon gondolkozóba esett. Mikor ő is annyira szereti a cseresznyét! Lemondjon a feléről? Nem, az lehetetlen!

— Akkor nem is játszol hajósdit.

A kemény hajós-kapitány nem tágít tt, Ninuskának tehát be köllött érnie a nézésel. Nehány percz mulva azonban úgy találta, hogy nem sok nézni valója van; Emilke pedig elégedetlenül rázta a fejét. Mert hát kissé unalmas kezdett lenni a hajócska. Ott kellett tartani a víz felszélén; ha elereszti, beuszik a nagy folyóba, soha sem kapja többé vissza.

Ekkor Ninuska kerekedett fölül.

— Így bizony nem jutsz messzire. Én pedig tudnám, hogyan lehetne sokkal mulatságosabban hajócskázni.

— Ugyan hogy?

Ninuska zsebébe nyult és hosszú zsinórt huzott elő, mellyel máskor a lég-gömböcskét szokta magasra fölereszteni.

— Ha ezt a zsinórt a hajócska orrára kötjük, be lehet eresztetni messze a vízre és a part mentén szépen vontatni is.

— Igaz a! Add ide hamar.

— Ohó! Ingyen nem adom. Fizess száz forintot vagy pedig . . . a fele oszonnádat.

Emilke meghökkenve, megzavarodva bámult Ninuskára. Olyasmit érzett, mintha megérdemelte volna ezt a feleletet. És akár illik a kemény hajós-kapitányhoz, akár nem; de bizony Emilke bünbánólag könyörgésre fogta a dolgot.

— Kedves Ninuska, ne haragudjál . . . igazad van . . . csunya volt tőlem, hogy nem akartalak játszani engedni. Megbüntetem magamat, neked adom az egész oszonnámat.

— Csak hogy nekem nem köll ám! felelé Ninuska vigan. Itt a zsinór, kössük rá, aztán együtt hajókázunk s a játékot önző czélra nem használjuk.

AMBRUS BÁCSI KIS INASA.

— Beszélyke képpel. —

AMBRUS bácsi bizony már öreg volt, nagyon öreg. Ez már maga is elég baj. De hozzá még a fél lábára jóformán egészen béna is volt, úgy hogy csak a szobában tudot ide-oda tipegni, s nagy ritkán merészkedett ki az utcára.

Nem is vágyódott ő ki a szobájából. Legboldogabb volt otthon az ő kedves barátai: madárkái és virágai közt. Nem is köllött neki semmi egyéb a földön, ez volt az ő legfőbb gyönyörösége.

Igaz, hogy nem is jutott neki sok egyéb. Mert Ambrus bácsi szegény ember volt, éppen csak hogy szükösen meg tudott élni a drága fővárosban. A házacská, amelyben egy messze félre eső külvárosi utcában lakott, az övé volt ugyan, de olyan kicsi házacská volt, hogy éppen csak abból a két szobából állt, melyben az öreg Ambrus bácsi az ő kedveltjeivel élt, no meg egy konyhából, ahol egy zsémbes, elégedetlen vén cseléd dörögött reggeltől estig.

Ambrus bácsi nem törődött a vén Zsuzsa asszony zsémbelésével. Egyáltalában nem törődött semmivel, csak az ő dísz-szobájában ne legyen hiba. Ez az ő dísz-szobája nem valami fényes butorzatu terem volt. Sőt biz' abban igazi butort látni sem lehetett. A fehérre meszelt falak köröskörül tele voltak aggatva kisebb-nagyobb kalitkával s mindegyikben egy-két szép madárka csicsergett. Alább pedig a fal mentén, de a szoba közepén is, asztalokon, állványokon tömérdek virág pompázott és illatozott.

Nem kívánt Ambrus bácsi egyebet, csak hogy madárkáit jól tarthassa, virágait el-

láthassa. kalitkát, a szép edénynek a készletét, egyéb is a háznál napon ker-

— Az is, erre a költse. A rakat szá-

Csak nem

Szegény

— Tul

kedves vir

őregségem

Elő ker

apró kincs

gyűrűt. Ez

— Ebb

dárkaimna

Isten tudj

Épp cs

elfogyott

Ambrus b

dárkái kö

san beszél

pedig a ga
Misikét a
hideg téli r

láthassa. A madaraknak ő maga készített kalitkát, a virágoknak apró fa-darabokból szép edényt s valóságos művész volt ezeknek a készítésében. Csak az volt a baj, hogy egyéb is kellett. Lassan-lassan pedig még arra is alig télt, ami legszükségesebb volt a háznál és az öreg Zsuzsa asszony egy napon kereken kijelentette a gazdájának:

— Az nem járja, hogy ami kevés van is, erre a sok dudvára és csiripelő madárra költse. A virágokat ki kell dobni, a madarakat szabadon kell bocsátani, addig van! Csak nem fogunk miattok éhen halni?

Szegény Ambrus bácsi nagyon elbúsult.

— Tul nem élem, ha meg kell válnom kedves virágaimtól. Egyéb örömöm sincs öregségemben!

Elő keresett a fiókjából holmi rég őrzött apró kincseket, egy-egy régi arany gombot, gyűrűt. Ezeket eladta.

— Ebből kitelik egy időre, ami a madárkáimnak kell. Azután... azután a jó Isten tudja, mi lesz!

Épp csikorgó tél idejére esett, mikor elfogyott ez az utolsó készlet is. Szegény Ambrus bácsi csüggedten állt virágai, madárkái közt és nagyokat sóhajtván, hangosan beszélte maga-magával.

— Most már mit csináljak?

Már nincsen semmi eladni valóm... nem tudom tovább eltartani kis kedveseimet!

Eszre sem vette azt a fiút, aki ott állt a kályhánál és melegedett. Ez Miska volt, a szomszédban lakó árva fiú. Kegyelemből tartotta ott egy távoli rokona, aki maga is szegény ember volt, ami még nem a legnagyobb baj; de kemény szívű ember is volt és szegény Misikének több jutott a verésből, mint a kegyelem-kenyérből. Mikor

pedig a gazda nem volt otthon, kicsukták Misikét a házból, ha még olyan csikorgó hideg téli nap volt is.

Éppen egy esztendővel ezelőtt, éppen ilyen csikorgó hideg napon történt, hogy Ambrus bácsi, akkor még kevesebb gondtól gyötörtetve, zengő madarai és illatozó virágai közt sétálva, meg-megállt az ablaknál. Es megpillantotta a vékonyka gunyában didergő fiút, aki szinte könyezett és kékre vált, úgy fázott. Ambrus bácsi behívta és megengedte, hogy a kályhánál melegedjék.

Azután jó barátok lettek. Míg a hideg tartott, Misike bejárt melegedni, de akkor sem maradt el, mikor a meleg nyár beköszöntött. Majd minden nap ellátogatott az öreghez és hozott kakuk-füvet, hangya-tojást a madaraknak, szép kis karóknak való ágakat a virágokhoz. S örült, hogy Ambrus bácsi szívesen veszi.

Mikor megint télre fordult az idő, megint bejárt melegedni s ezért volt akkor is ott, mikor Ambrus bácsi olyan busan beszélgetett magával. De most, hogy végül észre vette, nem szólt hozzá oly nyájasan, mint máskor.

— Mit keresel itt? Mit hallgatózol? kiáltott rá kedvetlenül.

— Melegedni jöttem, Ambrus bácsi, nem hallgatózni. De meg nem is értettem, mit mondott.

— Annál jobb. Nem is szükséges. Majd megérted néhány nap múlva, ha szabadon bocsátom madárkáimat.

— Jaj, ne tegye, Ambrus bácsi! Ilyen hideg téli időben mind elpusztul, éhen vesz oda künn.

— Azt éppen oly bölcsen tudom, mint te. De legalább nem fogom látni a pusztulásukat, nem itt a szemem előtt vesznek éhen. Vége! Nincs miből tartanom őket.

S a jó öregnek könnyesepp toltult a szemébe. Misike azonban nem akart mindjárt elcsüggedni.

— Hiszen nem nagyon sok kellene, ugy-e? Én tudnék valamit. . . .

— Ugyan mit?

— Hát azt, hogy Ambrus bácsi gyönyörű kalitkákat tud csinálni. Aztán meg sokszor

van fölösleges hajtás a legszebb virágon, de ide már nem fér több virágcserep. Hát bizonyosan akadunk mindig vevőre a kalitkákra is, a virágra is. Nagy város ez a Budapest.

— Persze! Én a béna lábommal járjak az utcán és kiabáljam: »Kalitkát vegyenek! Virágot vegyenek!«

— Nem, azt én tenném.

Ambrus bácsi meglepetve nézett a becsületes, őszinte fiúra. Aztán megölelte.

— Megpróbáljuk. Elkérlek a rokonaidtól, ugy sem szeretnek. Együtt fogunk dolgozni. Hátha sikerül.

Nagyon jól sikerült. Misike ügyesen fel tudta keresni az olyan helyeket, ahol vevőkre talált. Olcsón adta a portékáját, de épp ezért jó vásárt is csapott s ritkán tért haza üres kézzel. Nem kellett többé féltetni a madárkáit, virágait s az öreg Ambrus bácsi vígan faragcsált, dolgozott. Misike, mikor otthon volt, segített neki és eltanulta a mesterséget. De megtanította Ambrus bácsi olvasni, írni, számolni is és még sok más hasznos ismeretre.

Évek multak így. Misikéből már erős legény lett, de soha sem gondolt rá, hogy elhagyja öreg barátját, ki megkönyörült rajta rossz napjaiban. Ambrus bácsi pedig elégedetten élt madárkái és virágai közt.

Egy napon azonban mégis csak szomorura fordult a dolog. Ambrus bácsi nagyon beteg lett s így szólt Misikehez:

— Kedves fiam, nem sokára elválnok örökre. Erzem, elérkezett utolsó óráim. Az Eg áldása legyen rajtad. Te megédesítetted életem utolsó éveit. Isten áldjon meg érte. Ha meghaltam, legyen tied mindenem. Viseld jól gondját madárkáimnak, virágaimnak! Élj boldogul!

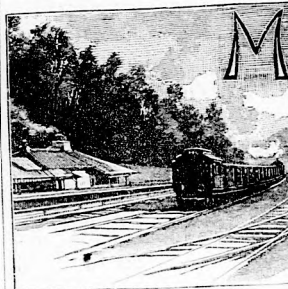
— Több mint husz esztendeje, hogy Ambrus bácsi a temetőben pihen. Utolsó szavai beteljesültek. A jószívű, becsületes Misikéből derék, ügyes és módos ember lett. Folytatta, amit Ambrus bácsival kezdett: gyönyörű virágait, szép kalitkáit jó áron adogatta el s ma már nagyban folytatja mesterségét mint jeles virág-

kertész és kalitka-gyáros. Ugyan-abban a házban lakik, amelybe hajdan Ambrus bácsihoz melegedni járt és amelyet a jó öreg neki hagyott örökül.

Ambrus bácsi sirján pedig mindig sok szép virág illatoz, hirdetve a jó öreg egykori jó kis inasa háladatosságát.

BOLDOG VAKÁCZIÓ.

(Képpel a 25. lapon.)

EGÉRKEZTÜNK
valahára!
Egyet lök még
a vonat . . .
S viszi a vasúti
málhás
Kifelé podgyá-
szomat.

Körül nézek . . .
s ott kit látok?

Mamám, hugom, öcsikém!
Az örömtől nedves szemmel
Nézek rajtok végig én.

Édes anyám oly viruló,
Mint a rózsza, igazán!
S ej Bözsikém, de megnyultál!
De megnőttél, Gyuriczám!

Ölkezőnk, csokolózunk . . .
S gyorsan a kocsira fel!
Fürge kutyám te is itt vagy?
S vig csahintással felel.

Gyi te Bogár! Gyi te Csillag!
A két táltos jól üget,
A nyomukban felszálló por
Alig éri léptüket.

Magam hajtok. Nem irigylek
Most sem grófot, sem királyt;
S száz kérdéssel ostromolom
Közben az öreg Mihályt.

Mihály
Tavaly
Póni
Lombos

Ez les
Tó-par
Azon
De csi

Megérkeztünk. A tornáczról
Jö elibénk jó atyám.

Még egy percz ... és már
ujongva
Ottan függök a nyakán.

»Hát a bizonyítványodban,
Lássam csak: hány a jeles?
Egy se jeles — mind kitünő!
És szívem büszkén repes.

Mihály bácsi sorra veszi
Tavaly óta mi történt:
Póni csikóm is ereszt már
Lombos farkat és sörényt.

Ez lesz majd az én paripám!
Tó-parton, erdőn, mezőn
Azon fogok nyargalászni: —
De csinyján, nem vakmerőn.

*S majd megfordulok a házban,
A kertben, az udvaron.
S ott kéklík felém vidáman
A ragyogó Balaton.*

*A fürdő-hely szomszédjában
Van a mi kies tanyánk,
Oda közel építtetett
Fürdő-házikót atyánk.*

*S másnap reggel meglepetés
Várja a kis Gyuriczát:
Mihály ott vezet elébe
Egy kis csacsi-paripát.*

*Nem is ráz, csak úgy poroszkál,
S elég szaporán üget:
A csöpp legénnyt ráültettem,
S az helyesen ülte meg.*

*Fürge az utat mutatja,
S vigyázzuk a kis huszárt:
Valamiképp ne szenvedjen,
Bukni ha találna, kárt.*

*A tó-parton játszadozó
Fiúk közt sok jó barát.
Építünk iszaphól bástyát,
S megvívjuk Sárvár falát.*

*Mindenütt öröm s vidámság,
Csöppet sem szomorkodunk.
Mindenütt jó, ah de mégis
Legjobb a mi otthonunk!*

A JÓSZIVŰ ÓRIÁS VISZONTAGSÁGAI.

— Vig mese képekkel. —

(Vége.)

AZ UTCZÁN futva-futottak, jajgat-
tak az emberek, mert azt hit-
ték, hogy ez a rettenetes óriás
most már szét rugja az egész
várost. Maga Roppants Gyurka is látta,
hogy itt aligha nem egy kis kárt csinált.
Feltápáskodott a földről és sajnálkozva
nézte a palota romjait.

— Ejnye no! Persze hogy hiba. De hát
miért is építik ilyen gyöngére? Hiszen ez
csak gyerek-játéknak való! Az ember rá
sem ülhet.

Akár hogy volt, annyi bizonyos, hogy
rosszul volt. Ezt maga is látta.

— Már itt aligha boldogulok. Ha a
többi ház is ilyen gyöngé, bizony össze om-
lik, ha csak bele botlom is véletlenül vala-
melyikbe. Más felé kell munkát keresnem.

Kiment a városból s szét nézett a kör-
nyéken. Nem igen messzire erdőt pillan-
tott meg, melyben sok favágó dolgozott.
Oda ment.

— Mit csináltok emberkék?

— Láthatod. Fát döntünk.

— Hát olyan nehéz az? Egészen bele
izzadtok.

Mert hogy egy-egy nagyobb fa tövét öten-
hatan is vagdalták fejszéjükkel és nagy
fáradtságba került, míg végre ledöntötték.

— No, ezt a munkát én is tudom vé-
gezni, szólt Roppants Gyurka. Szeretnék
egy kis keresethez jutni.

— Jól van, hát csak láss hozzá. Te is
megkapod a rendes napszámot.

Hozzá is fogott Roppants Gyurka izi-
ben. Nem köllött neki se fejsze, se fűrész.
Mefogta a fa derekát és kihuzta töves-
től (Lásd a képet a 27. lapon.) aztán le-
csapta. Ahol egy-egy nagy fát kitépett,
ott persze nagy gödör támadt a kiszaki-
tott gyökerek után, de ő ezzel nem törő-
dött; csak ment szaporán előre, úgy tép-
desve a fákat, mint ahogy az emberek a
dudvát gyomlálják a zöldséges kertben.
Mire az erdő-mester oda jött, hogy a mun-
kások után nézzen, már az erdő nagy
része ki volt gyomlálva. A szegény erdő-
mestert ijedtében majd megütötte a guta.

— Hag
Tönkre tet
— Mi
Gyurka. H

— Jaj,
gits! Ne
Menj Ister
vel.

Elbusulta
odább. Ma
felé járt
és bizony u
szott, nem
fogja megk
az ebédre v

Leült egy
szélére és
dolgozott. S
sincs jól a
Szeretne na
jével szorg
san dolgoz
ime, még csa
darab szára
nyeret sem
het meg. Ez
csak szomor

Ugy elb
hogy a kön
megeredtek
rűn potyogt
a szikla al
vezető utra.

— De m
csak furesa
lalt meg egy
ber ott az
felhő sincs
zápor.

— Hagyd abba! Jaj, mit csinálsz? Tönkre teted az egész gyönyörű erdőnket!

— Mi a baj, no? kérdé Roppants Gyurka. Hiszen segíteni akartam.

— Jaj, ne segíts! Ne segíts! Menj Isten hírével.

Elbusultan ment odább. Már dél felé járt az idő és bizony úgy látszott, nem igen fogja megkeresni az ebédre valót.

Leült egy szikla szélére és elgondolkozott. Sehogy sincs jól a dolga. Szeretne nagy erejével szorgalmasan dolgozni és ime, még csak egy darab száraz kenyert sem kereshet meg. Ez már csak szomorú!

Ugy elbusult, hogy a könyei is megeredtek és sűrűn potyogtak le a szikla aljában vezető utra.

— De már ez csak furcsa! szólt meg egy ember ott az uton. Nap süt, egy tenyérynnyi felhő sincs az égen és mégis szakad a zápor.

— Nem zápor az, jó emberke, hanem az én könyeim omlása! szólt le Roppants Gyurka.

— No, már ez aztán igazán nagy szomorúság. Hát micsoda nagy bánatod

van, te szegény óriás?

Roppants Gyurka elmondta, s végül felsohajtott:

— Ugy látszik, nem lehet itt hasznát venni az én nagy erőmnek!

Amint sohajtott, akkorát fújt, hogy az uton álló embert lefújta az árokba. Szerencsére nem ütötte meg magát nagyon, mert víz volt az árokban, a hideg fürdő nem árthatott ilyen meleg nyári napon. De nem is haragudott meg az ember, inkább örvendve mondá:

— Hallod-é te szegény óriás, tudnék én neked való munkát. Ugy látom, van szusz a tüdődben, jókorát tudsz fujni.

— Már azt csakugyan tudok. De mi hasznát vehetném?

— Állj be hozzám. Én molnármester

KIHÚZTA TÖ-
VESTŐL.

(Lásd a 26. lapon.)

vagyok, amott van két szélmalom. Nagyon sokszor nem örülhetek, mert nincs szél, hát ilyenkor te fogsz fujni a szélmalom szárnyaira, hogy örülhessünk.

— Nagyon jó lesz. Mindjárt hozzá is foghatunk, mert most szélesönd van.

Elmentek a szélmalomokhoz s Roppants Gyurka lefeküdt nem messzire a fábe, mi-

... NAGYOT FUJT A SZÉLMALMOKRA.

sántikálva, jajgatva sietett Roppants Gyurka felé.

— Jaj te szerencsétlen óriás! Kotródjál innen! Nem köll a segítséged!

Most még inkább elbusult Roppants Gyurka és felsóhajtott:

— Ó! Ó! Hát most már hova menjek?

— Velünk kell jönnöd! szólalt meg valaki mellette.

Most vette észre Roppants Gyurka, hogy

alatt a molnármester a malmokhoz ment, hogy a vitorlákat rendbe hozza.

— No, fiam Gyurka, ereszd meg a szel! kiáltá aztán. Hadd lássuk, mit tudsz.

Roppants Gyurka nem akart szégyenben maradni. Tele szivta a tüdejét és nagyot fujt a szélmalomokra. Ideje sem maradt, hogy megkérdezze, elég lesz-e így? Mert alig hogy egyet fujt, már recsegve-szakadozva töredezték, hulltak le a szélmalom szárnyai a rettenetes szélről, maga a molnár pedig, aki ott állt az egyik malom tornáczán, a hatalmas légmozgástól magasra fölrepült és nagyot nyekkenve pottyant le a földre. Nem törte ugyan el a lábát, de ugyancsak oda koppintotta a fejét, térdét és

két zsandár áll mellette szuronyos puskával.

— Veletek? Talán valami veszedelmes gonosztevőt üldöztök? No, mindjárt utólérem én, el is fogom, csak mutassátok: merre ment.

— Ohó, barátocskám, majd csak téged kísérünk be, felelt a vitéz zsandár. A király ő felsége előtt kell megjelenned, mert nagy kárt tettél a palotában, az erdőben, most

meg itt a
nak felette

— Hm!
tácskát ös
tani. Sajná
erdőt is er
megesett, h
nak és a
kell.

Megindu
getett, a k
vele lépés

— Hoh

a törvény
kirakta a
megköszön
letesen ide

— Mos
hogy becs
az egyik
mig eljön
férzs be a
tod a törv
itt. De me

— Deh
beszélhesse

meg itt a malmokban. Majd törvényt látnak feletted.

— Hm! Igaz, ami igaz. Biz' azt a palotácskát össze találtam egy kicsit roppantani. Sajnálom, ha ő felsége haragszik. Az erdőt is erősen meggyomláltam. De ha már megesett, hát Isten neki, menjünk. A királynak és a törvénynek engedelmességekünk kell.

Megindult, de ámbátor csak lassan lépegetett, a két zsandár még futva sem tudott vele lépést tartani.

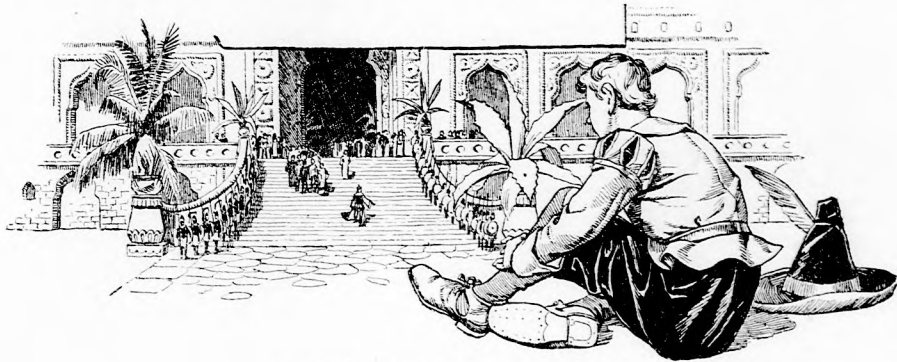
— Hohó! Megállj! Meg akarsz szökni?

— Dehogy akarok, kedves zsandárkám. De már olyan nagyon lassan nem szeretek járni. Tudjátok mit? Majd viszlek titeket is.

Ezzel bedugta az egyik zsebébe az egyik zsandárt, a másik zsebébe a másikat és így aztán szaporán lépegethetett. Amint eljutottak a városba, így szólt:

— No, de most már merre? Nem tudom, hol a törvény-ház, mert nekem bizony még soha sem volt dolgom a törvénylátó urakkal.

Az egyik zsandár tehát kidugta a fejét az óriás nadrágjának a zsebéből és mutatta az utat. Így aztán szépen el is jutottak

... SZÉPEN NYUGODTAN VÁRTA.

a törvényház elé. Itt Roppants Gyurka kirakta a zsebéből a zsandárokat. Ezek megköszönték neki szépen, hogy ily becsületesen ide kísértette magát.

— Most már az volna a dolog sorja, hogy becsukjunk a hűvösre, börtönbe, szólt az egyik zsandár. Ott köllene megvárnod, míg eljön a király. De ugy látom, nem férsz be a kapun, még bizony szétroppantod a törvényházat is. Hát már csak várj itt. De meg ne szökjél!

— Dehogy szököm! Alig várom, hogy beszélhessek a királlyal. Ő talán kifundál

valamit, hogy hasznot tehessek az országában. Majd ledolgozom, ami kárt tettem.

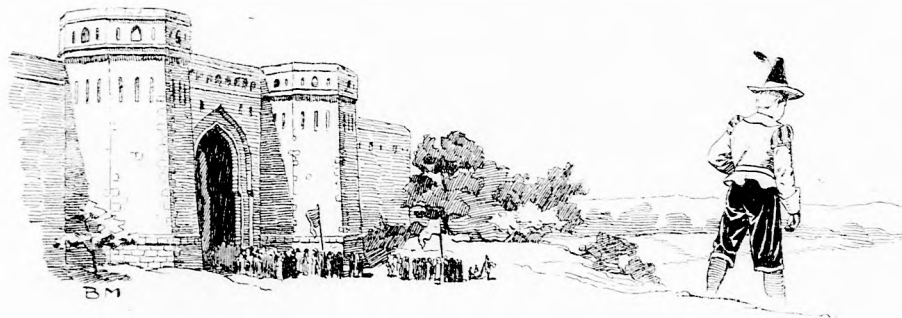
A király és az ország birái össze gyültek a nagy tanács-teremben, de csakhamar belátták, hogy jobb lesz oda be nem hívni a vádlott óriást, mert leszakadhat alatta a palló s akkor mindnyájan a pinczébe jutnak. Inkább kimentek hát ők az utcára, hogy ott lássanak törvényt Roppants Gyurka fölött, aki szépen nyugodtan meg is várta őket, ott ülve a kapu előtt.

Amint a király megjelent a kapuban, ugyan-akkor egy egész ezred vitéz baka,

meg tömérdek huszárság is vonult fel a térre, aztán még tizenkét ágyú is. Mert hát, mi tűrés-tagadás, a király ő felsége nem érezte magát egészen bátorságban ezzel az ormótlan fiatal óriással szemben. Roppants Gyurka azonban ügyet sem vetett az egész seregre; azt hitte, hogy csak parádé az egész. Tisztesség-tudóan fölállt tehát, mert annyit már ő is tudott, hogy a király előtt nem illik ülve maradni.

Csak hogy így meg a királynak nagyon meg köllött erőltetnie a torkát, hogy az óriás

fönn a magasban meghallja. Azért hát megparancsolta Gyurkának, hogy üljön le. Roppants Gyurka szépen engedelmessé lett és a kalapját letette maga mellé a földre. Azután végig hallgatta, hogy tegnap este óta mennyi galibát csinált: betörte a város kapuját, megette az egész város reggeli tejét és kiflijét, romba döntötte a királyi palotát, kitepte a legszebb erdőt, tönkre tette a malmokat, úgy hogy nincs kenyérsütő liszt a városban. Hát ennyi gonosztettért lakolni kell; ámde az

... BUSAN ELBALLAGOTT HAZA. (Lásd a 31. lapon.)

igazságos király megengedi, hogy mondja el, ha tud valamit a mentségére.

— Mind igaz egy szóig az a sok panasz, felelé Roppants Gyurka; csak hogy nem rossz szándékból történt. Ha ártani akartam volna, eddig már az egész várost eltaposhattam volna. De én a jószívű óriások országából örömmel jöttem és azt hittem, hogy nagy hasznot teszek, magam pedig nagy tisztességre jutok. Öreg hiba, hogy másképp történt.

A királynak tetszett ez a beszéd s így szólt:

— Fő-fő-országbiró uram, mit szólsz hozzá?

Bíz' az nem szólt semmit. Szórén-szálán eltűnt. Keresték, kutatták, hívogatták, mind hiába. Nagy sokára valami fájdalmas kiáltozásra lettek figyelmessé, csak hogy nem tudták, honnan jön.

— Ejnye, bizony talán a süvegem alatt van, szólt Roppants Gyurka. Nem vigyáztam, mikor lecsaptam.

Fölemelte a kalapját... hát csakugyan ott volt a kövér fő-fő-országbiró, a haragtól kivörösödve, mint a pulyka-kakas.

— Kerék tani! Nyársütő! sütni! kiáltá

De a kirá

— Bolo

hivem. Ha az óriással? megkérlek barátom.

— Fogadé séges uram

— Hát, akaratom, de nagy erő csinos; nagy e Ezért tedd még ma otthon. Szer

Roppants

— Meg

egyszer valamire erőmhez. A

Megfordult kézláb kibug egész nép kísérete odáig köszönt, azt hazá. (Lásd

Azóta se

nem tudom sincs akkor vagy pedig pedig eddig hogy valaha

— Kerékbe kell törni! Vizbe kell fojtani! Nyársra kell húzni és elevenen megsütni! kiáltá dühösen.

De a királynak több esze volt.

— Bolondot beszélsz, kedves tudós hívem. Ha így itélnék is, ki bírna ezzel az óriással? De nem is érdemli. Inkább megkérlek szépen valamire, kedves óriás barátom.

— Fogadom szentül, hogy megteszem, feleséges uram király! felelé Roppants Gyurka.

— Hát, tudod, nagy a te erőd, jó az akaratod, de kevés az eszed. Már pedig a nagy erő csak nagy ész kíséretében hasznos; nagy erő kevés észszel csak kárt okoz. Ezért tedd meg nekünk azt a szivességet, még ma sétálj haza és maradj szépen otthon. Szerencsés utat!

Roppants Gyurka nagyot sohajtott.

— Megfogadtam, hát megyek. Talán egyszer valamikor elég eszem is lesz az erőmhöz. Akkor vissza térek.

Megfordult és lassan elballagott, négykézláb kibujva a város kapuja alatt; az egész nép nagy örvendve proczesszióval kísérte odáig. Itt Roppants Gyurka szépen köszönt, aztán busan, csöndesen elballagott haza. (Lásd a képet a 30. lapon.)

Azóta sem látták többé. Már biz' én nem tudom, azért-e, mert még mostanig sincs akkora esze, amekkora az ereje, vagy pedig otthon akadt fontos dolga. Ha pedig eddig nem tért vissza, nem is hiszem, hogy valaha eljőjön.

REJTVÉNYEK.

I. Borbul víz.

Minapában sokan voltatok, kiknek sikerült a »szép«-et hamarosan átváltoztatni »rút«-tá. Most hát még gyorsabban csináljatok a borból vizet.

b o r
 . ● .
 . . ●
 v í z

A kipontozott két sort egy-egy három-betűs szóval kell betölteni, olykép, hogy mindenik szó *egy* betűvel különbözzék a megelőző szótól és ez a változott betű oda essék, ahol a kövér pont van. A helyes szavakat használván, a negyedik sorban már vizet kapunk.

*

II. Rejtett közmondás.

baj
 Baj Baj
 BAJ BAJ BAJ   VAJ vaj VAJ
 Baj Baj
 baj

A megfejtők névsorából elsőnek kikuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

A hősök.

Görög tündérmesék, gyermekek számára írta *Kinsley Károly*, angolból fordította *Pulszky Ágost*. Hat könyomatú képpel, díszes kötésben.

(A jutalom-sorsolásban azok vesznek részt, akik mind a két rejtvény megfejtését beküldik.)

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVI. köt. 25-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Nemzeti színház.

Helyesen fejtették meg: Abonyi Pista, Angyal Aranka és Sándor, Gerde Oszkár, Gyémánt Ilona, Bohdaneczky Etel és Aladár, Szarvassy Erzsike, Mérey Ágosta, Gesztessy Leczika, Hecht Ilonka (részben), ifj. Kossaczky Oszkár, Baum M. (nevedet egészen ird ki, máskép jövőre nem közöl-

hetem. *F. b.*), Braun Adrienne (részben), Páskesz Czili és Bella, Schulz Mariska és Pál, Schubert Dezső, Székely Irma és Árpád, Vertán Ella és Erzsike, Guckler testvérek, Felsenburg Margit, Stancsa Miczi és Gyula, Havas Margit, Fridrich Gizella, Grandjean Emil, Misner Jancsi, Alliquander Lajos (hiányosan), Kersáncz Irma, Langer Irén, Zurányi Gusztáv, Dorits Olga, Kováts Gizella, Böhm Aladár, Botka Irma, Hegedüs Erzsike, Ember Pista, Ringenbach Ilona (hiszen csinosan irsz! Miért mentegetőzöl? *F. b.*), Bügler Paula, Bolyó Pálma és Károly, Hunfalvy Lídia, Rosenfeld Imre, ifj. Gaál Gyula, Schlesinger Szidi, Sáfary Matild és Juli, Mandel Mihály, Szathmáry Mariska, Rigó Dezső, Lázár Piroška, Geiger Pál (hiányosan), Szeniczey Katicza, Máder Ida, Hedvig és Emma, Graul Ernő (aki olyan görbén ír, mint te, Ernőcske, az használjon vonalzott papírost. *F. b.*), Fried Ella és Gizella, Bellovits Margitka, Moesz Izabella és Ilonka, Hámary Ottika, Unger Ilka, Schwarz Magda és Béla, Engel Jolán, Májericsik Annuska, Fleischmann Rózi (részben), Malatinszky Zoltán, Bayer Feri, Nékám István és Ervin, Csókás Margitka, Zakár Margit és Lajos, Szöllősy Aurél, Gonda Lajos, Fábán testvérek, Melkovics Rudolf, Freyler Editke (részben), Koreck Iván, Michalik Ilonka, Feldbauer Valeria, Blumenstock Dora, Timár Stefánia, Srasser (?) Julcsa és Henrik, Szél Piroška, Koritschoner Margit és Iván, Kaiser Rózika, Wágner Lajos, Spitz Regina, Szabó Margit, Engel Matgít (nem sokból állt volna a papirosod szélét az ollóval egyenesre nyírni. *F. b.*)

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertések lettek *Fried Ella és Gizella, Debreczenben*, kiknek a jutalom-könyvet (*»A tarka könyv«, százötven elbeszélés, írta Hoffmann Ferencz, tizenegy színes képpel, szép kötésben*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A *»Kis Lap«* XLVI. köt. 25-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Fleischmann Rózi, Zakár Margit és Lajos, Engel Jolán.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mariánszky Péter, Schuler Dezső, Szombathy Jolán. Sort várjátok. Még jócskán vannak előttek. — Pruzsinszky Jani. Meg fog jelenni. — Schlesinger Szidi. Nekem. — Lázár Piroška. Úgyes rejtvényedet szívesen közlöm, be is soroztam. Az ilyesminek közlését azonban nem »elvárni«, de »kérni« szokás. Jól tudom én azt, hogy ez a hiba nem a szivedből eredt, hanem csak onnan származott, hogy ismeretlen volt előttem ez az udvariassági szokás. Soraidat mindig örömmel fogadom. — **Pető Imre.** Bizony nehéz soron mentél keresztül. Csak hogy megint talpra ugrottál s már most csak annál jobban fogod élvezni a szabadsá-

dat. — **Bellovits Margitka.** A te örömeidnek örülök én is. Futkoss, nézelődj, olvasgass felváltva. Így veszed ki legjobban a te részedet a szünet-idő kellemeiből. — **Misner János.** Már most én is azok közé állok, akik szorgalmadért méltán dícsérnek. — **Hegedüs Erzsike.** Csak szolgáljon lelki gyönyörűségetekre és lelki gyarapodástokra: elég az, ha hetenként csak egyszer jelen meg a *»Kis Lap.«* — **Gerde Oszkár.** Hiszen nem kell, hogy tüzhányó hegy kitörését lássad, vagy hogy téged is cigány-asszony elrabolt legyen: azért mégis mindenkivel esett meg valami az életben s így veled is, legyen az bár milyen csekély. Egy vasárnap esti sétát, valamely falusi vagy pusztai jelenet, vagy ilyesmi, tárgynak elég. Fődolog, hogy magad voltál annak tanuja vagy megfigyelője. — **Boldaneczky testv.** Csak mentül több jó falusi levegőt szedjétek magatokba, hogy az őszi és téli hadjáratra megerősödjétek térhessetek vissza. — **Baum M.** Örvendve veszem tudomásul a te jó vizsgálati sikereidet is. *L. M.* nevű fiu igen sok van olvasó társaid közt s így nem tudom melyiket gondolod. — **Polcs Laczika.** A Forgó bácsi kucsmájába minden megfejtőnek a neve kerül bele. Akit a szedő ficska a nevek közül elsőnek huz ki, az kapja a jutalom-nyereményt. Ez csak világos, Laczika pajtás? — **Timár Stefánia.** Köszönettel vettem, át is adtam már. — **Gervay Mariska.** A *»Rókaszem«* című indián elbeszélés, mely a *»Kis Máttyás«* befejezte után következik, még tán a *»Sastoll«*-nál is vonzóbb olvasmányt lesz. — **Wagner Lajos.** Az előző üzenetben neked is válaszoltam. — **Futtaky Ibolya.** Némi helyre-igazitásokkal meg fog jelenni. Úgyes. — **Schwarz Magda és Béla.** Majd, a jó Isten segítségével, ősszel helyre üssük a mulasztást. — **Horváth Laci, Unger Ilka, Daczó Gáborka.** Csak olvassátok el, amit Gerde Oszkárnak üzenek: az tinektek is szól. — **Botka Irma.** Érd be kis lányom annak tudatával, hogy megérdemelted. Különbön fordulhat ám a kedvező sors te feléd is. — **Spitz Miklós.** Mint a felhívásban olvashattad (s ez is arra való, hogy figyelemmel elolvassátok) a *»Kis Lap«* havonként két színes műmellettel kedveskedik az ő olvasóinak. Az a rejtett név más alakban már megjelent a *»K. L.«*-ban. De amúgy sem közölhettem volna, mivel az *ny* csak egy betű számba megy. De szerkeszteni: jól szerkesztetted meg. — **Tomesányi Edith.** A *»Forgó bácsi színháza«* két kötetében (megrendelhető minden hazai könyvkereskedésben) megleled azt, amit kívánsz. — *Több levélről a jövő számban.*

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak fél évi folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencz-tere 3.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Szerk. és kiadóhivatal: Budapest, Ferencz-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Nyomtatja a kiadó tulajdonos: **Athenaeum** irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.